

[Udenrigsministeren.]

som hurtige Attester med en noget længere Periode, da der gjordes Indvendinger mod de korte Perioder. Der er endogsaa efter de følgende Aftaler udstedt betydelig flere Attester med kort Løbetid, beregnet til den 1. December, saaledes at der slet ikke er noget dèr, som man kunde have benyttet til at opnaa noget som helst under denne Forhandling om Tillægskontingenterne. Denne hurtige Udstedelse, beregnet indtil den 1. December, benytttes til at bevare Grundkontingenterne, til i det hele taget at faa det til at gaa til Trods for den Træghed, der stadig har vist sig, og jeg for min Del maa udtale Haabet om, at disse hurtigt virkende Attester nu virkelig vil blive udnyttet i tilstrækkeligt Omfang i Tiden indtil den 1. December. Hvis dette kan ske, vil en Del af de Vanskeligheder, vi i øvrigt har at kæmpe med, blive ryddet af Vejen.

Men der er fremført endnu en Betragtning af det ærede Medlem Hr. Brorsen som af mange andre. Ærede Medlemmer og ærede Kritikere ude i Landet siger: Ja, det kan godt være, at det ikke uden videre hjælper at udstede flere Attester, men bare man vil udstede Attesterne paa de rigtige Varer og ikke nøjes med at udstede dem paa de saakaldte forkerte Varer, saa vil det gaa — ved „rigtige“ Varer forstaar man det, man i dansk Sprogbrug plejer at betegne ned Ordet „Færdigvarer“, og med Hensyn til hvilke man forudsætter, at Industrien stiller sig hindrende i Vejen for deres Indførsel her i Landet. Dette er et Punkt, som spiller en meget stor Rolle i den offentlige Debat, og jeg maa tilstaa, at det er mit Indtryk, at denne Forestilling om, at det ene Erhverv saaledes lægger sig hindrende i Vejen for andre Erhverv, for Tiden forgiffter mange Sind i Danmark. Jeg skal derfor belyse det lidt nærmere.

Hvis det virkelig var saaledes, at det hele laa i, at der mangler Attester paa det, man kalder de „rigtige“ Varer, saa maatte dette Forhold give sig et eller andet Udtryk i Tallene, saa maatte det vise sig, at Tallene for ubrugte Attester var uforholdsmæssigt høje, hvad angaar forskellige Arter af forkerte Varer, og meget smaa for de saakaldte rigtige Varer. Nu har jeg i den Tid, disse Vanskeligheder har staaet paa, set svært mange Opgørelser over Mængden af ubrugte Attester, og jeg har ikke det fjerneste Udgangspunkt for at hævde, at de ubrugte Attester særlig ligger paa visse Grupper af Varer, og at der er Varegrupper, hvor der er en virkelig Nød paa Attester. Tager man Listerne igennem for Hoved-

grupperne og for alle Undergrupper af nævneværdig Betydning, ja, saa vil man se, at de ubrugte Attester ligger forholdsmæssigt ens for alle Grupper. Der kan være en og anden Gruppe, hvor Attesterne virkelig er brugt op — det er Grupper, som i det hele drejer sig om f. Eks. 3 000 Kr. —, men der findes ikke Grupper af nævneværdig Betydning, hvor et saadant voldsomt Forbrug har fundet Sted. Der kan være mindre Afvigelser i selve Forholdstallene; disse Afvigelser er bestemt ved sæsonmæssige Grunde, Efteraar eller andre tilsvarende Grunde, der medfører en særegen Bevægelse. Denne forholdsmæssige Fordeling, Tilstedeværelsen af meget store Mængder ubrugte Attester for alle Grupper, gælder ogsaa efter den sidste Opgørelse, jeg har set, Opgørelsen fra den 7. Oktober. Billedet er i det væsentlige det samme. Dog maa jeg tilføje, at det er mit Indtryk, at der i Tallene fra 7. Oktober er et ganske svagt Holdepunkt for Haabet om, at Attestudnyttelsen skal blive mere tilfredsstillende i den følgende Tid, end den hidtil har været, men det er for tidligt at dømme om, hvorvidt det virkelig er berettiget at nære et saadant Haab.

Men selve denne Diskussion, hvor man hævder, at det ene Erhverv træder i Stedet for det andet, gør efter min Mening Skade, og jeg tror, at den har gjort Skade. Jeg har foreløbig det Indtryk — det er maaske forkert, det vil jeg haabe —, at der er en voksende Følelse af Modsætning mellem de forskellige danske Erhverv netop under Paavirkning af denne Opfattelse. Jeg har en Følelse af, at man glider over til den Forestilling, at det ene danske Erhverv ikke er i Stand til at hævde sin Stilling eller gaa frem undtagen paa Bekostning af de andre, og deraf vokser Misstemningen op. Efter min Opfattelse er dette et fundamentalt Fejlsyn over for vore Erhvervs gensidige Stilling og et skadeligt Fejlsyn. Hverken Handel, Industri eller Landbrug kan som Helhed trives, intet af disse Erhverv kan som Helhed trives, uden at de to andre Erhverv ogsaa trives. En eller anden Særgruppe kan maaske have øjeblikkelig Fordel paa andres Bekostning, men i nogenlunde langt Løb vil denne Fordel mistes og Resultatet af den samlede Tilbagegang ramme ogsaa den paagældende Gruppe. Alle de tre Erhverv som andre mindre Erhverv, vi har herhjemme, har den bestemte Interesse, at vor Omsætning med Udlandet øges; dette er Betingelsen ogsaa for et tilfredsstillende Hjemmemarked. Det gælder ikke blot Landbruget og Eksportindustrien,